

έδιωξε από νωρίς τον εφευρητικό ήτο ποίχων ακόμα ανακουφιστικό βάλαμο στα βασανισμένα κορμάκια των άλλων δυο αδερφών της.

— Λίγο φρονιά, μαμά, ψιθύρισε. Σήκω να βρούμε λίγο φρονιά. — Αμήλητη ή μάνα σημάθηκε με κόπο, χαιδεύοντας με το κατάψυχρο αναμυκό χέρι της τα άγουροξυτημένα μακρά της, που άρχισαν τώρα να' αυτά να γυθίζουν το κρύο και την πείνα και να συγελιάν μονότονα και παρατοσημένα.

Τα τράβηξε μαζί της να' έστριψαν την πρώτη γωνία. Διάβηκαν το στενό, το μωσοφωτισμένο σοκάκι και μπήκαν σε κάποιο άλλο δρόμο, πού φωτισμένον και πλατύ, πού είχε ακόμα κάποια ζώνη.

— Άπλωσε πού χέρι πάλι ή φτωχή μάνα, πού άπατητική αυτή τη φορά και πού έπιμονα. Μά άλλοιμονο!... Το κρύο έδιωχνε τους περαστικούς και κανέναν δεν άποφάριζε να σταματήσει μπροστά στα τέσσερα εκείνα, χέρια και δυστυχισμένα ζωνονικά κορμάκια.

— Η Μαρία χτύπησε, τρελλαμένη άπ' την άγονία, μά πόρτα. Ξαχαγτίτησε... Καί πάλι ξαναχτύπησε, βγάζοντας ένα μωγοκρητό λύσσαζ άπ' το στόμα της. Την έδιωξαν όμως βάνανασα, βάρβαρα, με βρισιές, γιατί τόλμησε να ταραξίη το ραγάτι των χορτασμένων και κολοξοσταμένον νοικοκύρηδον...

— Είδες ανάιδεια, καλέ, πού σούχουν οι ξηριάνοι τώρα τελευταία, να' νηρηζούν τον κόσημο τέτοια ώρα και με τέτοιον παυλόκακο μέσα στα σπίτια τους!... ε, είτε ή σκληρή νοικοκυρά, κλείνοντας την πόρτα της.

Αόκον δεν μπόρεσε να κινήση στα χλωμά και παγωμένα μάγουλα της μάνας. Η βρούσες των ματιών της στέρεψαν από κρισό, να' αυτά, θολωμένα τώρα και ξέθωρα, κωροφώθησαν με άπόγνωσι στο λασιπομένο ψυχρό πεζοδόμο...

— Η δυνάμεις της την άφησαν. Λίγο ακόμα και θα σωραζόμουν λιπόθυμη στις λάπτες. Έβανε ένα στεργνό κορμάκι και σήδησε λίγο πού περα. Ένα έστιατόριο με φωτισμένα τζέκια και λιγοστούς πελάτες μέσα, φάνηκε μπροστά της.

Σηγάιά, κλέφτικα, μπήκε στην είσοδο να' έστρωσε το σώλι κάτω. Πλάγιασε έπάνω του τα βουβά πειά άπ' την εξάνληση και μεσωναζομένη άπ' το κρύο παιδιά της και βγάζοντας το φόρημά της, τα σκέπασε καλά. Άκούητησε με λαχτήρα τα άχρωμα χείλη της στα ψυχρά μέτωπά τους, τα φίλησε γρήγορα—γρήγορα πολλές φορές και τ' άφησε εκεί στην υπέρτατη φροντίδα του Παντοδύναμου. Καί τρελλή ύστερα, μωσοπαγωμένη, με το κοντοφούσπιανο καθώς ήταν, έτρεξε στο βαθύ ρεύμα του ποταμού εκεί πλάι και κινήστηκε στα θολά νερά του, βρίζοντας ανάμεσα για πάντα στη στοργικότερη άπ' τους ανθρώπους άρκαλιά του...

Όλα πήγαιναν καλά τότε και τα παιδάκια τους συμπήρωναν τη χαρά και την ευτυχία τους.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΟ΄ΙΤΑΛΟΥ ΡΑΦΤΗ

Πρό όλίγων μηνών, ένας ράφτης άπ' την Πάδονα, Άδάμι Άμιάντιο ονομαζόμενος, πήγε για κάποια δουλειά του στο Μιλάνο.

Έκει σ' ένα έστιατόριο συνάντησε έναν πατριώτη του, Σάζακ ονομαζόμενο, ο οποίος τον περιούθησε πολύ. Ο Σάζακ αυτός ήταν ένας μεσοκόμος κύριος, εγγενέστατος, με φαβορίτες και προθημία άπερορίστη.

Όταν άκουσε μάλιστα, ότι ή δουλειές του Άμιάντιο στην Πάδονα δεν πηγαίνανε καλά, έσπεισε —άπό ενδιαφέρον βέβαια— να του κίνηη μά πρόταση άρετά έλκυστική. Του πρότεινε δηλαδή να του βείση πελάτες στο Μιλάνο, άρχισσε μόνο να πηγαίη ο ράφτης μά φέρει τη βδομάδα και να παίρη τις παραγγελίες.

Ο Σάζακ δεν ήθελε τίποτα για το καλό αυτό ποίχανε στο συμπαιριώη του, άλλα κατόπιν της έπιμονής του φίλου του Άδάμι, δέχτηκε να παίρη δέκα ποις έξαπό από κάθε παραγγελία.

Ο ράφτης έμεινε κατενθουσιασμένος με την πρόταση αυτή. Τον είχε γοητίσει τελευταία ή κρίση και θα υπορούσε έτσι να Ξελασπίση οικονομικώς.

Την άλλη βδομάδα, ο Άδάμι ξεκίνησε από την Πάδονα και πήγε στο Μιλάνο για να παίρη τις πρώτες παραγγελίες άπ' τους πελάτες πού θα του ανιστοήσε ο Σάζακ.

Για να κίνηη μάλιστα εντίποσει στην πελατιά του, κατέλασε σ' ένα άπ' τα καλύτερα ξενοδοχεία της πόλεως.

Τα άποτελέσματα του πρώτου αυτού ταξιδιού του Άδάμι στο Μιλάνο, ήτηξαν άνότερα πάσης προσδοκίας. Ο θαυμάσιος Σάζακ πού πήγε εντός της ήμέρας στο ξενοδοχείο τρείς πελάτες, οι όποιον παραγγείλαν κουτούμια άκρωτάτα και ο ευτυχής ράφτης δεν δίστασε να του δώση προκαταβολικώς τα ποσοτά του.

Την άλλη βδομάδα, ο Άδάμι Άμιάντιο, κολιμπώντας σε πελάγη ευτυχίας για την άφρηδα μεταστροφή της τύχης, δεν δίστασε να παραθέση, κατά σύστασι του Σάζακ βέβαια, να' ένα έπινο στους άξιοτίμους πελάτες πον, για να πανηγυριστή δόντος ή αίσια πορεία της επιχειρήσεως.

Τη βραδειά του συμπαιριού, ο ράφτης της Πάδονας είδε με μεγάλη ύπερηφάνεια να καταφτανούν στο ξενοδοχείο πον, προσκληθέντες άπό τον συνεργάτη του, διάφοροι κόμπτες, μαρσίσοι και μεγαλέμποροι της πόλεως.

Μά όσο άφελής να' άν ήταν ο αγαθος Άδάμι, δεν άργησε να προσέξει όταν καθήσανε στο τραπέζι, ότι όλοι οι μεγάλοι άριστοκράτες του Μιλάνου δεν φανόντουσαν καθόλου εγγενείς και λεπτοί. Τρώγανε σαν λίκιο και πίνανε σαν Ιταλοπότη!... Μολαυτά ο ράφτης της Πάδονας δεν ύπομηάστηκε τίποτε, πήρε νέες παραγγελίες και γίρησε στην πατριδα του.

Έπειδή όμως ή παραγγελίες πέφτανε βροχή χάρις στις ένεργειες του Σάζακ, ο Άδάμι Άμιάντιο δεν δυσκοιλήτηκε να πεισθή τέλος να μεταφέρει το ραφείο του στο Μιλάνο. Άνέθεσε μάλιστα στο Σάζακ να του βρη κατάλληλο διαμέρισμα για την εγκατάστασι του.

Ο Σάζακ βήκε άμέσως το κατάλληλο οίσημα και πήρε άπ' τον Άμιάντιο ένα άρετά στρογγυλό ποσόν για να το καθαρώση.

Άπό τη στιγμή όμως εκείνη, ο κοκοροφίικος ράφτης δεν ξαναείδε πειά τον πολύτιμο συνεργάτη του, άλλ' ούτε και κανέναν άπ' τους πρώην πελάτες του, στους όποιους είχε παραδώσει τα κουτούμια, χωρίς να πληρωθή.

Κατέφυγε τότε στην άστυνομία, όπου έμαθε, ότι τόσο ο ύποχρεωτικότητας Σάζακ, όσο και οι πελάτες του, δεν ήταν πορά κοινοί άπατεώνες!

Έτσι ο φτωχός Άδάμι Άμιάντιο έφυγε άπ' το Μιλάνο κυριολεκτικώς... Ξεγυμνωμένος!...

Και μά λεπτομέρεια ακόμα:

Ο Άδάμι Άμιάντιο είνε έλληνικής καταγωγής. Ο προσάππος του ονομαζόταν Άδαμιαντίου!... Αύτός όμως Ιταλοποίησε το επώνυμο του να' έτσι δεν λέγεται μεν Άδαμιαντίου στην πατρίδα, δεν παύει όμως να είνε ο... άδαμιαντίος των κουτών ραφτών της Ιταλίας...

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΤΕΛΕΤΕΣ

Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΚΥ

Στην πόληην Έχτερναχ του δουκάτου του Λουξεμβούργου, γίνεται κάθε έντεκα χρόνια μία περίεργη θρησκευτική τελετή. Με την τελετή αυτή, οι κάτοικοι θέλουν να εύχριστήσουν πού Θεο γιατι έσωσε τον τέπο τους άπό μία φοβερή άσθένεια, όμοια με την έπιληψία, ή όποία ύπό τού όνομα «Χορός του άγιου Γκιά», άφάνισε κατά τον έβδομο αιώνα όλα τα γειτονικά μέρη.

Στην τελετή αυτή πού έχει χαρακτηρισρα λιτανείας, σφμιστέχουν και όλοι οι κάτοικοι των περιχώρων. Η πολυάριθμη αυτή συνοδία άκολουθεί τους άρχιερείς και ίερείς πού μπαίνουν επί κεφαλής της πομπής, και διευθύνεται προς την κορυφή ενός γειτονικού λόφου, όπου ύπάρχει ένα έκκλησιάκι.

Τό περιεργο είνε, ότι όσοι μετέχουν στη λιτανεία, ένας άπ' των άλλων με μαντήλια, σαν σε χορό, και βαδίζουν κατά τρόπο ιδιόφορητο. Κάνουν δηλαδή τρία βήματα έμπρός και άμέσως άλλα δυο πίσω. Με τον βηματισμό όμως αυτόν ο δρόμος τους πενταπλασιάζεται όσο να φτάσουν στο έκκλησιάκι να' έτσι πηγαίνουν εκεί άργοπορημένοι τρομερά.

Ο τρόπος αυτός του βαδισμού έχει γίνει πειά παροιμιώδης σ' όλη την περιφέρεια και ύπόκει μάλιστα ή φράσις «προχωρεί όπως ή λιτανεία του άγιου Γκιά», ή όποια λέγεται για όποιον καθυστερεί και μένει πίσω στις δουλειές του.

κρατιούνται ο